

Številka 22.

Naš lovec.

Naš lovec je puško imel
In vsak dan na lov je ž njo šel,
Smrt vsakemu zajcu rotíl,
Kjerkoli ga bode dobíl.

Ko zemljo objel je somrák,
Prihajal domu je lahák,
Ker zajci so čudne zveri
In vsak mu spred nosa zbeží.

To lovcu je bilo preveč,
Tako se zaklel je besneč:
„Če jutri spet nič ne dobim
Gotovo se sam ustrelim!“

Dan zopet napočil je nov,
Naš lovec spet šel je na lov,
Iztikal okrog je ves dan
Pa zajca iskal je zaman.

Le-to vam v eksempel povem
Neskrbnim vam mladim ljudem,
Če dolgo živet' vam je mar
Le mačkov streljati nikdar!

Ubogi Matevž.

V.

Ubogi Matevž!

V Serajevu sedi na lesenej klopi pred vojaško bôlnico mlad desetnik s čisto novimi zvezdami na ovratniku. Dvolaktna cev dela tobačne oblake, v katerih se lahko opazi zadovoljen možk obraz, okrogel kakor mesec v ščipu.

To je naš ubogi, zdaj pa presrečni Matevž!

Rana, ki jo je bil dobil nam sicer na znan, vsemu ostalemu svetu pa neznan način, obrnila je nanj načelnikovo oko.

Postal je kaprol!

Z vsakim povišanjem je pa tudi žep v zvezi; ta mora biti v redu, ker se okrog njega obrača vsega gospodstva solnce.

Pri Matevžu gospoduje glede žepa pravcat „tohu vabôhu“ ali pustota takšna, kakoršna je bila pred stvaritvijo sveta.

Kaj mu pomagajo zvezde, ker ne more opaziti nikjer — čisto nikjer najmanjšega leska?

Ubogi Matevž!

Pivo je povsod vrlo okusno, vinska kapljica letos posebno dobra, godba vabi na ples, tovariši se junaški sprehajajo po ulicah pušé viržinke.

Vsakdo razvidi, da to delj časa tako ostati ne more.

On — jedino on — on, ki mu je bila sreča toli prijazna, — on samo bi naj sedel doma!

Govorimo resnico in povejmo odkrito: — Matevž mora imeti denarja. A kje pa ga vzeti? — Student in vojak si umeta takoj pomoči. Kak dogodek se lahko izmisli, in na to se piše tako ginljiv list, da dvajsetice kar leté iz škrinje v list.

Ne bil bi naš Matevž vrl vojak, da se ni poslužil tudi tega sredstva.

Vsedel se je torej za mizo in pisal nastopni list:

„Najmilejša mamica!

Pošiljam Vam poljubčkov toliko, kolikor je na nebu zvezdic. Da bi Vas razveselil, trudil sem se postati kaprol, kar se mi je res posrečilo. Jeseni si izprosim odpusta, in tedaj bi Vas rad presenetil z lepo uniformo. Pošljite mi zanj denarja, — in drago mojo Polono prosim, da bi tudi ona

nekoliko goldinarjev pridejala za okrepčanje po prestanej hudej bolezni. Vas in Polono tisočkrat poljubim in ostanem Vaš najiskrenejši

kaprol.

Ubogi Matevž l. r.“

Zapečativši ta list, hitel je Matevž na pošto.

VI.

Bilo bi odveč ljubeznivim čitateljem praviti, da naš Matevž ni umrl. Prejšnje poglavje nas je drugače poučilo, in nam preostane le dodati, da je Matevž zbog brze porcijine premembe okrevail na telesu in duhu, dočim je sosed njegov moral dati svetu slovo.

Nepazljivi sluga vzel je s stene premenjeno dijetno ploščico Suhega Bogomile in naznanil tudi smrt Matevževo uradniku. Uradnik ni odlašal Kobilskemu županu javiti, — da je umrl naš Ubogi Matevž.

Da bi se ta zmota utegnila primeriti, no tako daleč ni segala našega Matevža pamet, kajti pričakoval je dan za dnevom s čedalje večjo nestripnostjo denarja z doma.

In vender mu je že peti dan prinesel listonosec pismo, čegar čudna lehkota ni kar nič ugajala. Tem težja je pa biti morala vsebina njegova.

Mi je niti doslovno priobčiti ne moremo, ker je Ubogi Matevž pobledel po prečitani, kakor stena. Besno se je potipal po obrazu, trebuhu in nogah, kot bi šlo za Hamletov: „biti ali nebiti“.

Še le po daljšem premolku stisnil je iz sebe nastopne zmedene besede:

„Jaz, da sem umrl? — Jaz, da sem bil do smrti vrl vojak? To je vrla laž? Ne diham?! Nisem jaz ta jaz ta jaz? — Nisem pušil še včeraj iz dolge lule? Neumnost! — Jaz — jaz sem ta jaz!“ — pri tem se je potipaval znova, kot bi neovrgljivo dokazoval s tem tiparjem bitje svoje.

„Meni da ne pošljejo nobenega denarja, ker utegnem biti slepar! Jaz slepar?“ —

„Moram dokazati, da sem živ! Haha! Počakajte, jaz vam odprem oči.“

Vsedel se je zopet za mizo in začel pisati list poln dokazov; po vsakej vrsti se je potipaval in osvedočeval z gibanjem, da živi, da je dozda na svetu.

Pisal je tudi najmanjše podrobnosti; opisal je vzlasti mašno pot in drugo izza mladih svojih let, opisal je peč, naštel je koliko stopnic vodi pod streho, povedal na katerem mestu škripljejo tla, koliko vsako okno šteje šip, čegava je koča brez strehe na griči, katera krava brca, katera jablana rodi najboljša jabolka, kateri zob manjka materi, kako srebrno-zvočni glasovi tekó dragej Poloni iz ust in kak okus imajo njeni poljubčki!

Pisal je, da brez denarja biti ne more, in da bi obupal, če ne dobi denarja ta teden še.

Ubogi Matevž!

Prečital je še enkrat svoje vrstice, oddehnil si, potipal znova ves svoj jaz, zapečatil list in ga izročil pošti.

Sam s seboj zadovoljen zapalil si je pipo, in položil utrujeno svoje telo na potrpljivi slamnjak.

VII.

V Ljubljano je dolga pot — tem daljša še v Serajevo. Mati hoče videti Ubogega Matevža. Polona jo bo sprevedila.

Poslednji list jima je dal nadejo, da Matevž še vender le utegne biti mej živimi, če tudi ste po opisovanji znova dvojili, znova mislili, da je možna njegova smrt. Da bi tej kači trapivne negotovosti stopili na glavo, sklenili ste jednoglasno, skočiti po gotovost v Serajevo.

Na vse zgodaj ste zapustili domač prag.

Potovali ste dolgo — dolgo čez hribe in doline, skozi mesta in vasi, čez polje in livade, potoke in reke. Solnce se jima je smijalo, mesec je gledal na nju milostno in zvezdice so se utrinjale.

„Tam na hribu naju morda že hrepeneče pričakuje ubogi Matevž“, mislili ste si ženski gledajoč na svod nebesni in solze so močile osušeno zemljo.

Po štirinajst dnevnem potovanji dospeli ste naposled v Serajevo, ter se napotili naravnost k polkovniku, ki je bil poveljnik polku, v katerem je služil Matevž.

Polkovnik je velel knjigo odpreti in jima je sporočil — gotovo smrt Matevževo.

Če prav ste se ubogi ženski tresli zbog te vesti na celem životu, potegnili je vender verna Polona iz nedrij poslednji list Ubogega Matevža in ga podala polkovniku s prošnjo, da bi vsaj zasledil zlobnega sleparja, ki je prebodel dvoje toli iskrenih src z ostrim mečem in da bi ga prisilil k opravičevanju zlodejstva njegovega.

Polkovnik privolivši v to prošnjo ukazal je, naj se postavi ves polk v vrsto.

Pribočnik je klical vojake po imenu.

Desetnika Bogomila Suhęga ni bilo.

„Kaj je to? — Najredoljubniši mož v polku bi ne bil poslušen, — mož, ki je gledal smrti pogumro v oči in čegar ozdravljenje me je tolikanj radostilo, da sem ga povišal v desetnika? — Kje je? — Subi Begmil? — Kdo izmej vas ve kaj o njem?“ —

Slednji mož molči.

„Kdo ve kaj o Suhem?“ zagromel je polkovnik. Zdaj je stopil sredi iz viste mlad desetnik in javil, da je Subi Begmil umrl za sušico in da mu je zatisnil sam oči.

„To je laž“ — zadrł se je polkovnik — „Kako ti je ime?“

„Ubogi Matevž!“

Ves polk je osupel; jedino zadej stoječima ženskama je plalo srce radostno. „Kaj že ustajajo mrtvi?“ besnil je polkovnik dalje — „Cepec, ti si goljuf. Govori, ali si umrl.“

Zdaj je meral Ubogi Matevž pripovedovati vso junaško povest od A do Ž, in osvedočiti na ta način, da je bil vrl vojak.

Polkovnik se je silno razsrdil ter ukazal, da se Ubogi Matevž izobči iz polka radi take nečuvne goljufije!

Ubogi Matevž!

A vender je pretrpel junaški tudi sramoto in si odpočil v sladkem objetji — najsrečnejše Polone!

Iz češčine prevel J. S—r.

Proč s slovensko univerzo.

Proč s slovensko univerzo!

Vivat academia

Dunajska etiamque Graška,

Kjer še piva čast velja!

Drago bo v Ljubljani pivo,

Če dobi postava moč,

Ktero so nam zakovali

V filisteriju črez noč.

Brez pijače kroka nema,

Ki dijaštvo oživi;

Liki trta brez gorkote,

Brez pijače krok medli.

Marsikteri vrček, maselc
Paragrafe je podprl,
In brez kroka ni še nikdo
Mrtvecev na meh odrl.

Kdor je pulil korenine,
Vtepal si v glavo sanskrt,
Da, še oni, ki študiral,
Kaka je pobožna smrt, —

Ve ceniti dobro pivo,
Dobro pivo in cenó,
Ki oživlja, bori dušo,
Okrepuje nam teló.

Žalostna pač bo v Ljubljani
Če se pivo podraži;
Kaj koristi univerza.
Ako nič dijakov ni.

Kdo študiral bo v Ljubljani
In možgane si mehčal,
Ako bode vrček piva
Petindvajset novih stal.

In ne bo je univerze
Še slovenske dal nam Bog;
Drago pivo zamorilo,
Že v povojih bode krok.

Proč s slovensko univerzo!
Vivat academia,
Dunajska etiamque Graška!
Vivat cerevisia!

Cerevisissimus.

Dober odgovor.

Novincu pri dvoru laskale so se dvorne dame,
ter ga hotele vjeti v svoje mreže, da-si so ga neka-
tere že davno prekosile v starosti. Ko jih nekega dne
nalašč dolgo časa ogleduje, drzne se ga neka dama
prašati, kaj tako ogleduje.

„Dvorne starine!“ odgovoril je on prostodušno
in od tedaj ga niso dame več nadlegovale.

Sršeni.

(Klestin.)

Prvaku X.

Da si prvak med nami, kedo tega ne ve,
Največji „bigec“ vedno pred ovčjo čedo gre.

Kam in kje?

Kam drži na desno cesta,
Kam drži na levo pot?
Mož, povejte mi po skušnji,
Kje se lože ognem zmot.

Čudno naročilo.

Nekemu meščanu sta naročila dva imovita kmeta ne
vedoč jeden za drugega, naj gre za njiju na javno dražbo,
ter kupi posestvo, naj že stane kolikor hoče.

Meščan se poda na dražbo, ter na začudenje prisot-
nih povišuje svojo ponudbo, da-si mu ni bilo tekmeča.
Naposled ga nekdo opozori, da s tem sam sebi škoduje,
ker itak nihče toliko ne ponuja.

„Kaj bi se vtikal!“ zavrne mu meščan. „Videti ho-
čem, čegavo bo posestvo, Majaronovo ali Šinkovčevo.“

Arogantnežu.

Po strani klobuk in v žepu roke
Prestavlja leno dolge noge,
In če ga kdo morda ogovori
„Permejduš!“ v prijazen odgovor dobi.

Neutralcu.

Ne bahaj se, da škodil nisi nam nikdar,
To prašam te samo: Si-li kaj mogel mar?

Popotni glumači.

Če dolgo Talija pri vas še ostane
Gotovo da Furija slednjič postane.

Narodnemu revežu.
Na kvartah zaigrati
Petak je vedno zmožen,
Za narod darovati
Le groš — je preužoben!

Naši učiteljici.
Prenežna si za v hribe ti
Zato te rovtar proč želi.

Šivankarici.
Kot velika gospa se mi drži
In vender le šivanka jo redi.

Našim rokodelcem.
Če Bog bi z rokodelci svet gradil
Gotov do sodnjega bi dne ne bil.

Domišljavcu.
Da moder si, prav rad ti pripoznam,
Bolj bil bi, da tega ne misliš sam.

Ženiju,
Res da izumil nisi smodnika,
Pa kapaciteta si vender velika,
Le svet je zabiti, ki ceniti ne zna
Ženija, kateri je v tebi doma.

Samohvalcu.
Zastonj da je vse delovanje tvoje!
Kaj se ti zadosti še slave ne poje?

Častilakomnežu.
Kdaj že bi bil nehal Slovenec ti biti,
Če ne bi hoteli tako ti kaditi.

Skopuhu.
Le trudi se in zbiraj zlat,
Da lože razsipa naslednik tvoj bo.

Pohlepnežu.
Še uš ti odreti za krajcar se spravi,
Mehú da ne spara, pa groša dva stavi.

Kmečkemu prijatelju.
Da kmeta rad imaš, verujem tebi,
Ker kože sicer z njega gulil ne bi.

Svečeniku X.
Do bližnjega ljubezen — stvar lepa res je to,
Le škoda, da si bližnji je vedno on samó.

Nadležna tašča.

A.: „Moja tašča je zelo pusta ženska, a dobro je le, da nismo skupaj in da pride komaj vsak mesec po jedenkrat k nama.“

B.: „Oj, moja tašča pa imam slednji teden po jedenkrat na glavi.“

C.: „To sta pa res usmiljenja vredna. Jaz imam sicer tudi zlobno taščo, vender sem tako srečen, da ne bivam z njo skupaj, temveč me pride vsako leto samo dvakrat obiskat in ostane vselej po šest mesecev pri meni.“

Duhovito dete.

„Joj, joj, Francek! Kaj pa vender počneš! Padel boš s stola, pa se boš ubil. Kaj bo pa mama rekla?“

„Nič ne dé, če kaj reče, saj je ne bom slišal, ako se ubijem.“

Iz Berji pri Rifenbergu 28. oktobra. [Izv. dop.] (Miha in Jože, dva kmeta, pogovor.) Jože: Dober dan. Miha: Če je dober, pa ga pojej. — Jože: Kaj se neki tako kislo držiš? Si menda imel sinoči opico, in tako doživel s svojo soprogo domačo rabuko? Ha, ha, pa ne zameri. — Miha: Kaj soproga in če tudi kdaj imam karjico, vendar ne tako, da bi silil z glavo skozi zid. — Jože: No vendar povej, kaj ti je, da se tako kislo in prebito vlačiš? — Miha: Pač res! žal da ne politikuješ in časopisov čitaš, potem bi že vedel kaj se pravi. Oj, hudobni svet! — Jože: Vendar te še niso zadavili, če ravno si že katero debelo izkašljaj. — Miha: Zadavili! Ni li to dosti, da se drzne nekdo meni trditi, da jaz nisem brejski domačin? Kaj hočeš še več? In to celo v časopisih. — Jože: Vidim, to je več ko nekaj. Pa zakaj? In kdo se je čutil v to poklicanega? — Miha: Poslušaj boter! V cenjeni „Edinosti“ št. 73 svaril sem naše brejske „mlado-čehe“ pred nekojimi intriganti, ki navadno proti občinskim volitvam „rekurirajo“ — mej drugim rekel sem, da lahko tudi zdaj ostanemo na sramotnem cedilu. In to so mi vzeli za zlo. — Jože: Kaj vedo, da si ti oni dopisnik? — Miha: O kaj še! v tej stvari bi se reklo, da odpirajo duri pri tečaji ali pa silijo skozi dimnik v hišo, kar veš da nobeno ni prav. — Jože: No, vendar to ni lepo, da si vse naše slabosti obesil na veliki zvon. — Miha: Prijatelj, kaj praviš? Ali ne veš, kdo je prvi zanetil prepir? Mar ne bi vi, ki ste hoteli z vinom volilce kupiti. Kdor hoče na svojo stran kaj pridobiti, naj bode na pošten način, ker dandanes, veš boter, ne prodaja več noben svojega prepričanja za torilo leče. — Jože: Jaz sem se že nekaj strinjal s teboj, ko ne bi ti preziral mnogo, kar si moji stranki očital. — Miha: Poslušaj Jože: Nekaj dni pred volitvijo ste v krčmi g. P. otrobe vezali. Čez brejski holmec nobenega glasa, mi imejmo v rokah občinsko imetje. Tako, vaš general sedeč na svojem „Rocinantu“. Pa veš, boter, čevljar naj ostane pri svojem kopitu. — Jože: Zdaj pa še le vidim, da vse veš, pa vendar ni dostojno, da prepir delaš pri domačem ognjišču. — Miha: Do danes nisem mislil, da si ti ud one stranke, ki se sramuje, da sem povedal, da smo bolj revni nego bogati. O boter! ravno v tem ste me prebito slabo razumeli! — Jože: Zdaj še-le spoznam svojo zmoto, sam sem bil pri volilni komisiji in zdaj čez volitev tožim. O logika! Zakaj nisem takrat povedal, da se mi godé nedostatnosti. — Miha: Tvoja stranka mi očita v „Edinosti“ št.

84 od 19. oktobra t. l., da sem s svojimi agenti po Krasu bobnal in ropotal. Oh, zmota! Zdaj veš, da sem jaz, ne tisti domišljeni dopisnik. Pa še nekaj. — Od naših sosedov so bila pooblastila vročena možem, ki imajo dovolj upliva, da-si ste prej zanje agitovali. — Jože: Veš, boter, meni je vse jedno naj bode v starešinstvu Peter ali Pavel, da je le poštenjak in ne tak, ki ne pozna izjeme mej mojim in tvojim. — Miha: Dobro, poslušaj! Mej našimi sosedi na Berjah, veš da je nekaj nasprotnikov braniški cesti, zato ker so sami obokoljeni skladovnimi cestami in dokaj dobro vzdrževanimi občinskimi poti in v svojej obilosti so pozabili ubozeza „Lazarja“ s farizejsko ošabnostjo. — Jože: Dragi moj, preveč govoriš in lahko bi te nekaj zavrnil, ne bilo bi prav ko bi imeli tu svojega župana, kakor smo si že priborili šolo. — Miha: Poslušaj to-le basen: Nekdaj je lisica na sosedovem latniku grozdje opazovala in bilo je previsoko, zatoorej jej ni ugajalo. Zdaj pa ostani mi zdrav.

Biljče.

Biljče, naslednik onega čudnega modrijana, kateri ni hotel ubogati očeta Noe-ta o času vesoljnega potopa; naslednik onega učenjaka, s katerim se je tako rad pogovarjal celo prerok Balaam, — to vam je učenjak modre glave, — ali pa recimo, najslavnejši pevec na tem „ferderbanem“ svetu; prama njemu so naši cecilijanci jedva — senca! — on je pobočnik našega izteklosma — „bezovljakarskega Janeza“ in — to je — dosti! velika čast, uprav taka, kakoršno je kedaj na svetu vžival jedino konj, prvi sovetnik rimskega cesarja **Caligule**. Največa čast pa ga še čaka potem, ko vdobi naše veliko „majstu“ „Bezovljak“ svojega vladiko, pisatelja Dvanajsteh večerov, (a ne medenih, pelinovih!) namenjen je temu prvim velikim točajem in telesnim strežajem. Biljče ima jako odlične lastnosti, odličnejše od vseh naših cecilijancev; on vam vedno poje v jednom in istem jezici, — to je, v materinem jezici; s tujščino se ni še nikdar šopiril, (celo v cerkvi!) kakor se šopirijo naši cecilijanci. Biljče vam ima le jedenkrat v letu svoje pustno veselje in to v najlepšem času leta in ko je vsa narava v cvetji in v prazničnej obleki; — zato je gotovo modrejši in pametnejši od naših cecilijancev. Če imajo svoje pustno veselje ta čas ko listje z drevja pada, nag nifatim yan manifon (volapük) potem ko zima duri odpre. P.

Cerkljanskemu hribovcu in podlistkarju.

(V goriški slovníški „žehti“ od sv. Martina dne.)

„Goriški pohajač“ — (Kim binon ot? Kdo je ta?) se vama prav lepo zahvaljuje za vajin trud v slovníški goriški „žehti“ od dne sv. Martina. Res vsak trud je nekaj plačila vreden, zaman ni nič! celo naš „muc“ vselej s tačico brene „Achiles-a“ po nosu, ko mu ta vkrade obrano kost. Da ne bode i vajin trud zaman, pove vama „goriški pohajač“, da-si ni „štediral“ šestnajst šol kakor vidva, da bi ga bilo sram dati na svitlo tak tožbin koncept, kakor se nahaja v gorej omenjeni „žehti“. Vidi se, da ne poznata niti trohinice „regole juris“ kako se tožbe sestavljajo; berita vsaj — za božjo voljo! „Slovenski pravnik“. „Goriški pohajač“, da-si ni izvršil šestnajst šol — nego samo veliko univerzo v Prvačini, v slavnem mestu samostojne švicarske države, bi bil gotovo pravilnejši tako tožbo sestavil — in zato ker sta mu napravila tako pravniško sramoto, pošilja vama koncept „nazaj“ da se lahko ž njim postrežeta kakor vama drago — sul corte — o sula strada.

P.

Štekljačar.

II.

V zadnjem listu „Rogačevem“, objavil sem dogodek s svojega potovanja, kateri je nehoté vznemiril nekoliko duhov. Štekljačarja, ali pravo za pravo: „gospoda“ Štekljačarja, pa ne moti vznemirjenje, temveč priobčeval bode resnične dogodke vedno brez pomisleka in prizanašanja.

Dragi Pavliha! Priporočal bi ti, da si naročiš „Rogača“, saj tu zveš vse, kar se mi bode pripetilo na poti, toda vem, da si revež, kajti predpredlansko leto kupil si nov klobuk in čevlje, a tvoja kravica daje ti na dan dva litra mleka po 8 kr. liter, od katerih jednega popiješ, a drugi se ti prismodi, torej ti ne ostane nič. Zračunal bi še koliko izdaš na dan za tobak, ko bi vedel, pušiš li še tobak, ali si začel pušiti suho listje. Ker po vsem vidim, da ti je nemogoče naročiti si „Rogača“, priporočam ti vsaj, da čitaš tako „slučajno“ kak „košček“ gospoda Štekljačarja.

Toda pustiva revščino in „Rogača“!

Ko dospem zadnjič do slavnoznane Šiške, naspel sem si nekoliko skrčen svoj želodec in namočil suho grlo, ter potem odrinil čvrst dalje proti

beli Ljubljani. Do tedaj sem bil še dokaj srečen, a jedva me opozori mitnica, da sem dospel v belo Ljubljano, zagazim v kup blata ob cesti nagrabljenega. Kup blata, pravim, a to ni bil samo kup, temveč prava pravcata blatna gora, na kateri bode brez dvojno, ako se o pravem časi ne razprši zopet na vse vetrove, „kranjsko planinsko društvo“ sezidalo toli potrebno, na Triglavu ponesrečeno „Deschmannshütte“. Ta nezgoda pa mi ni delala posebnih preglavic: za umazane čevlje kupil sem si „mementno svitlo mazilo“ in tako sem bil zopet „za med ljudi“.

Da ni bil baš ob mojem prihodu v belo Ljubljano pogreb nepozabljivega Levstika, mahnil bi jo bil kar naprej proti Mariboru, da bi nekoliko puhljajl urednika „Marburgerzeitunge“, ki tako ljubeznivo, tako fino opisuje vedenje tamkajšnjih Slovencev ob prihodu visoke dvojice, prestolonaslednika Rudolfa in princesinje Štefanije. Ker pa sem pri pogrebu opazil tudi nekaj, kar bi Pavlihu ne ugajalo, treba mi je bilo ostati v Ljubljani ter poizvedeti, kdo je uzrok tej — — —, urednika „Mariborčanke“, oziroma njegove budalosti pa prihraniti za prihodnjic.

Vem da ste radovedni, kaj mi ni bilo všeč pri pogrebu, a upam, da to radovednost končam, ako povem, da sem videl venec slovenskih više-gimnazijcev z belim in rudečim trakom. Kako to, imajo li slovenski više-gimnazijci samo belo in rdečo bojo za narodne boje, ali kali? Mislil sem že, da so se priprijeli znanih lakajskih boj, žoltomodro, a jim je žolti trak obledel. Vender sem naposled poizvedel, da so napravili napis na belo modro-rdeče trakove, a jim je jedno bojo izmej teh nek narodnjak prepovedal. Narodnjak, dā, saj pri nas je vsak narodnjak, da le nekoliko slovenski ume, četudi za silo. To je križ! Jeza me je popadla in že sem hotel dotičnega narodnjaka zbasati v vrečo, da se nisem domislil, da pravica nima več zavezana oba očesa, temveč z jednim prav jasno škili v svet in da se jej je tudi tehtnica popolnoma pokvarila.

Kakor sem dejal: za naudušenega narodnjaka velja pri nas slednji, da le nekoliko slovenski ume, ako pa pravilno slovenski govori, ali še celo kaj piše, ta je zagrizen rusofil, izdajica in Bog zna, kaj še vse. No, Štekljačar bo že še povedal, kdo je narodnjak in kdo ne, da ne bomo cenili vsake zgage zgagaste. Najbolje bi bilo, da bi ves svet

premekastil bolj ali manj, toda baš one, kateri naj-bolj zaslužijo, ne smem, ker bi mi znali še celo sapo zapreti, zato mi dovolite, da se za danes, ker sem tako slabe volje, poslovim ter ostanem „gospod“ Šteklčar.

V tihej noči.

Na nebu sveti zvezd brez broja,
Noč lepa, krasna je in tiha,
Narava vsa veselje diha,
V radosti plava duša moja!

Na vrtu k ljubi zlatolasi,
Pod lipo vsedem se košato,
Tijá na zelenečo trato —
Oj zlati in presrečni časi!

V zelenji slavček milo peva,
Krog naji pa tihota vlada,
A v srcih nama sije nada,
Da naji skupaj čas združeva.

In sva zvesto se poljubila,
Pod svitom blede lune čarne,
Svedok so bile zvezde žarne —
Tako je nama noč minila! P.

Kaj pa je to?

Eng Rad eh' denn, . . . jäh . . . Oeden . . .
Du, ach Rad! du, a je, 's Thier!
Drück' g'rad' d' Ripp'!
A jede Wett' P . . .
O, Weh! ja all! nie Tag! . . . O . . .

Pričujoči napis zasledila sta Rogač in Tolmač.

„Kaj je pa to?“ praša Rogač.

„Saj je lehkó umevno“, pravi Tolmač, „znaš li nemški?“

„Kaj ima ta napis z nemščino opraviti? saj so črke slovenske,“ odvrne Rogač.

„To je nemški,“ trdi Tolmač in razlaga: „Napis je v spomin neke stave; nekdo stavi, da bode zelo naglo vozil, pa kolo je bilo prešibko — klanec

strm — pot divja — kolo se stare, konj se splaši — voznik si zlomi rebro in prosi, naj mu je nekdo „nagliha“. Vsaka predrzna stava prinese nesrečo — celo noč je zdihoval revež s zlomljenim rebrom, to pomeni napis, le, da je malo zamazan in se vse črke več ne poznajo.

Rogač se pa ne vda in trdi, da so Nemci pre-nemški, da bi s slovenskimi črkami pisali — v ne-varnosti bila sta že, da bi se bila prav pošteno „skregala“ — vendar sta se pogodila, da hočeta pri-poznati oba auktoriteto P. n. Rogačevih naročnikov.

Prosiva torej razsodbe, kdo ima prav, da bode zopet mir.

Rogač in Tolmač.

(Rogač se skrivaj priporoča, da njemu na ljubo razsodite, da napis ni nemšk — iz hvaležnosti bode prvo njemu naklonjeno razsodbo v prihodnjem listu priobčil.)

Rešitev uganjke v 21. števil. „Rogača“.

Prvi in drugi sin dobita vsak po dva polna soda, jednega polupolnega in dva prazna, tretji sin pa dobi jednega polnega, tri polupolne in jednega praznega.

Prav jo je rešil g. Anton Kirar v Vinici na Dolenjskem.

Preč. gosp. J. Purgaj, I. kapelan: Blagovolite nam naznaniti, kateri listi Vam nedostajajo. — P. n. gosp. Anton Klinc, Dvor: Plačana je samo prva polovica, ostaje torej še 1 gld. 60 kr. — Vsem cenjenim gos-podom dospisnikom srčna hvala!

„Rogač“ izhaja 10. in 25. dan vsakega meseca na celi pólí velike četvorke ter stoji po pošti prejemán celo leto 3 gld. 20 kr., pol leta 1 gld. 60 kr., četrt leta 85 kr.; za Ljubljano celo leto 3 gld., pol leta 1 gld. 50 kr., četrt leta 80 kr.; izven Avstrije celo leto 4 gld. Posamične številke so po 15 kr. — Naročnino in dopise sprejema last-ništvo in uredništvo: Gradaške ulice števil. 16. v Ljubljani. — Tiska „Narodna Tiskarna“ v Ljubljani.